

BOSNA I HERCEGOVINA
REPUBLIKA SRPSKA
VRHOVNI SUD
Broj: 11 0 U 035118 24 Uvp
Dana, 25.11.2025. godine

Vrhovni sud Republike Srpske, u vijeću sastavljenom od sudija Strahinje Ćurkovića predsjednika vijeća, Nermane Sadiković i Tatjane Stupar članova vijeća, uz učešće Sonje Savić kao zapisničara, u upravnom sporu po tužbi Udruženja za borbu protiv korupcije „Transparency International u BiH“, Banjaluka, ulica Krfska 64e, koje zastupa Srđan Blagovčanin, zakonski zastupnik (u daljem tekstu: tužilac) protiv rješenja, broj 13.03/345-3168/21 od 06.09.2023. godine, tuženog Ministarstva saobraćaja i veza Republike Srpske u predmetu pristupa informacijama, odlučujući o zahtjevu tužioca za vanredno preispitivanje presude Okružnog suda u Banjaluci broj 11 0 U 035118 23 U od 26.3.2024. godine, na nejavnoj sjednici vijeća, održanoj dana 25.11.2025. godine, donio je

PRESUDU

Zahtjev se odbija.

Tužilac se odbija sa zahtjevom za nadoknadu troškova upravnog spora.

Obrazloženje

Pobijanom presudom stavom 1 izreke tužba je uvažena i osporeni akt tuženog poništen. Osporenim aktom, odbijen je zahtjev „Transparency International BiH“ Banja Luka za dostavljanje kopije Ugovora o koncesiji za gradnju autoputa Banja Luka – Prijedor. Stavom 2 izreke pobijane presude obavezan je tuženi da tužiocu nadoknadi troškove upravnog spora u iznosu od 200,00 KM, u roku od 30 dana od dana prijema presude.

Uvažavanje tužbe nižestepeni sud je obrazložio pozivanjem na odredbe člana 4, 5, 7, 9 i 14 stav 1 Zakona o slobodi pristupa informacijama („Službeni glasnik Republike Srpske“ broj 20/01, u daljem tekstu: Zakon o slobodi pristupa informacijama) te je obrazložio da je osporeni akt donesen u izvršenju presude Okružnog suda u Banjaluci broj 11 0 U 033270 22 U od 29.06.2023. godine. Osporenim aktom je odbijen zahtjev za dostavu informacija, odnosno zahtjev za dostavljanje kopije Ugovora o koncesiji za gradnju auto puta Banja Luka – Prijedor, sa obrazloženjem da se radi se o ugovornom odnosu, koji je Vlada Republike Srpske zaključila sa kineskom kompanijom „SDHS – CSIBH“ d.o.o. Banja Luka, a koji ugovorni odnos članom 27 Ugovora reguliše klauzulu povjerljivosti, da je javni organ obavjestio koncesionara koji je dopisom od 3.11.2022. godine obavijestio tuženog da se ne protivi objavi Ugovora o koncesiji, kao ni priloga Ugovora, izuzev priloga broj 23 – Finansijski model, koji predstavlja poslovnu tajnu koncesionara i u odnosu na koji prilog koncesionar traži da tuženi utvrdi izuzetak kod povjerljivih komercijalnih informacija, da je i pored ovakvog stava Koncesionara, tuženi odbio da objavi Ugovor o koncesiji sa izuzetkom priloga broj 23. Dalje je sud obrazložio da javni organ u osporenom aktu nije obrazložio

kako je proveo postupak ispitivanja javnog interesa, da je tuženi dužan da dozvoli pristup traženim informacijama, u dijelu u kom se sa tim saglasio koncesionar, dok je za objavljivanje ostalih informacija potrebno da provede test javnog interesa, da obrazloži način na koji je isti sproveden, te u skladu sa rezultatima istog odluči da li će dozvoliti pristup ostalim informacijama, ili ne, da sud nije mogao donijeti presudu koja bi u svemu zamijenila upravni akt tuženog i tužiocu omogućiti pristup traženim informacijama jer sud ne raspolaže traženim informacijama na osnovu kojih bi mogao odlučiti o njihovom javnom interesu u potpunosti ili djelimično, te dozvoliti pristup informacijama, te da su bili ostvareni razlozi za poništenje osporenog akta, slijedom čega je tužba uvažena, te je obavezan tuženi da tužiocu nadoknadi troškove upravnog spora u iznosu od 200,00 KM.

Blagovremenim zahtjevom za vanredno preispitivanje te presude (u daljem tekstu: zahtjev) tužilac pobija presudu zbog povrede člana 33 Zakona o upravnim sporovima („Službeni glasnik Republike Srpske”, broj 109/05 i 63/11, u daljem tekstu: ZUS) jer nisu ocijenjeni svi pravno relevantni navodi tužbe, da je tužilac predlagao da sud obavijesti Republičku upravnu inspekciju radi pokretanja prekršajnog postupka protiv tuženog organa i odgovornog lica, da kršenje Zakona o slobodi pristupa informacijama podliježe krivičnoj odgovornosti, da su ispunjeni uslovi da sud sam riješi upravnu stvar, da tužilac nije ostvario prava na pristup informacijama koja su garantovana Ustavom, Konvencijom i Zakonom, da odbijanje organa uprave da postupi u skladu sa presudama Okružnog suda u Banjaluci predstavlja povredu prava na efektivnu sudsku zaštitu tužiočevih građanskih prava u smislu člana 6 Evropske konvencije o zaštiti ljudskih prava i osnovnih sloboda, da efektivna zaštita učesnika u postupku i zaštita legaliteta predstavlja obavezu upravnih organa da postupe u skladu sa presudom suda, sa prijedlogom da sud zahtjev uvaži, preinači pobijanu presudu tužbu uvaži i upravnu stvar riješi u sporu pune jurisdikcije, te obaveže tuženog da tužiocu nadoknadi troškove sudske takse na zahtjev.

Tuženi nije dostavio odgovor na zahtjev.

Razmotrivši zahtjev, odgovor na zahtjev, pobijanu presudu i ostale priloge u spisima predmeta, na osnovu člana 39 ZUS, ovaj sud je odlučio kao u izreci iz sljedećih razloga:

Presuda nižestepenog suda je pravilna, a tužilac prigovorima u zahtjevu nije doveo u pitanje pravilnost i zakonitost pobijane presude.

Pobijanom presudom je uvažena tužba tužioca i osporeni akt je poništen. Tužilac je protiv presude kojom je uvažena njegova tužba podnio zahtjev i svoj pravni interes u pobijanju takve presude zasniva na tvrdnji da tuženi kao javni organ ne postupa po sudskim odlukama koje su i ranije donesene u pogledu zahtjeva tužioca za pristup informacijama a koje se u ovom slučaju odnose na dostavljanje kopije Ugovora o koncesiji za gradnju autoputa Banja Luka – Prijedor. Tužilac u zahtjevu tvrdi da je nižestepeni sud imao mogućnost da sudi u sporu pune jurisdikcije.

Međutim, prema ocjeni ovog suda, nižestepeni sud nije imao uslove da u ovom upravnom sporu sudi u skladu sa članom 51 ZUS, da poništi upravni akt i sam riješi predmetnu upravnu stvar i da ta presuda u svemu zamijeni upravni akt.

To posebno iz razloga što su određeni dokazi i informacije vezane za izgradnju autoputa Banjaluka-Prijedor javno objavljene a koje činjenice ni tužilac ne osporava. Radi se o Odluci o utvrđivanju uslova za dodjelu koncesije putem pregovaračkog postupka za izgradnju autoputa i Rješenja o dodjeli koncesije za izgradnju autoputa i prema tvrdnji tuženog navedene isprave sadrže osnovne i najvažnije informacije o uslovima koncesionog ugovora.

Pravilno je nižestepeni sud zaključio da je tuženi nezakonito postupao kada je odbio zahtjev tužioca za pristup traženim informacijama, iako je u obrazloženju osporenog akta naveo da je uzeo u obzir prava trećih lica koja ne spadaju u domen javnog interesa i da je provodeći test javnog interesa i razmotrivši okolnosti koje propisuje odredba člana 9 Zakona o slobodi pristupa informacijama, zaključio da objavljivanje nije opravdano javnim interesom.

Nije sporno da privatnost i druge zakonom zaštićene vrijednosti mogu biti osnov za uskraćivanje davanja određenih informacija, ali u tom slučaju javni organ, provodeći test ispitivanja javnog interesa, mora utvrditi da li to uskraćivanje ima prevagu nad interesom javnosti i da li je veća šteta ako javnost ne bude upoznata sa tim informacijama, od štete koju bi eventualno trpila ta treća lica.

Budući da nije jasno na koji način je tuženi proveo test javnosti, i u osporenom aktu nije dao jasne razloge u pogledu toga da li se može pristup informaciji ograničiti radi zaštite nekog od zaštićenih interesa, da li bi omogućavanjem pristupa traženoj informaciji u svakom pojedinom slučaju taj interes bio ozbiljno povrijeđen, da li je preovlađujuća potreba zaštite prava na ograničenje ili javni interes, da li se radi o izuzetku od zaštite privatnosti ili je dio traženih informacija utvrđen kao izuzetak kada je javni organ u skladu sa zakonom ovlašten izdvojiti takav dio i objaviti ostatak informacija, proizlazi da osporeni akt nije donesen u skladu sa zakonom.

Međutim, insistiranje tužioca na odlučivanju u sporu pune jurisdikcije na osnovu člana 51 ZUS nije opravdano. Rješavanje u sporu pune jurisdikcije podrazumijevalo bi da sud riješi upravnu stvar, bez vraćanja predmeta organu uprave na ponovno odlučivanje. U konkretnom slučaju zbog prirode upravnog spora to nije moguće, kako je to pravilno zaključio i nižestepeni sud u pobijanoj presudi.

Kod takvog stanja stvari po ocjeni ovog suda pobijanom presudom nisu ostvareni razlozi nezakonitosti predviđeni odredbom člana 35 stav 2 ZUS, slijedom čega je zahtjev tužioca za njeno vanredno preispitivanje odbijen kao neosnovan, shodno odredbi člana 40 stav 1 istog zakona.

Budući da je tužilac odbijen sa zahtjevom, to mu shodno odredbi člana 6 Zakona o izmjenama i dopunama Zakona o upravnim sporovima („Službeni glasnik Republike Srpske“, broj 63/11), po načelu argumentum a contrario, ne pripadaju troškovi upravnog spora, zbog čega je njegov zahtjev za naknadu troškova koji se odnose na troškove sudske takse na zahtjev odbijen kao neosnovan.

Zapisničar
Sonja Savić

Predsjednik vijeća
Strahinja Ćurković

